

UNDIR FÝRA EYGUM

Skulu vit steðga við grindadrápi?

– NEI! Eg síggi onga orsök at steðga við grindadrápi, tí grindadráp er bert slátur eins og eitt nú seyðaslátur. Munurin er bert, at fýra veggir ikki kunnu fjala blóðið, sum grindadráp ber við sær.

Hvør er størsta fyrimyndin?

– Norski rógvarin Olaf Tufte er størsta fyrimyndin. Hann hevur vunnið tvær OL-gullmedaljur, og so rør hann bara framúr væl. Tey siga, at eg líkist honum, tí hvørgin okkara er eins langur og tungur og aðrir rógvarar í tunga bólkinum fyri einstaklingar. Um hann kann, so kann eg eisini.

EG HALDI NÓGV UM MEG SJÁLVAN

– Eg fari at vinna – eg verði HM-vinnari, hugsar ein 17-ára gamal Sverri Sandberg Nielsen, tá hann tekur síðstu tøkini á 2000 metra teininum, sum hann rør til óalmennu HM-kappingina í inniróðri í Boston. Fá tøk seinni er tankin vorðin veruleiki, tí nú er Sverri heimsmeistari í sínum bólki. Sverri leitar eftir systriini, sum situr millum áskoðararnar. Við eygunum gevur hann henni tekin um, at hann er fegin. Tað hevur hann alla orsök at vera, men hetta er bert byrjanin – byrjanin til jagstranina eftir OL-gullinum

Marita á Rógvi

– Hann grætur ikki eftir gulli, ið ikki hevur sæð tað, sigur gamalt føroyskt orðatak. Ítróttarfólk flest liggja inni við einari tráðan eftir gulli-gullmedaljum. Júst tráðanin eftir gulli er óivað orsøkin til, at kappast verður í ítrótti, tí hevur mann sæð gullið einaferð, so gerst tráðanin størri. Ein teirra, ið hevur sæð gullið, er rógvarin Sverri Sandberg Nielsen úr Miðvági. Men júst eins og orðatak ið sigur, so grætur hann eftir meira. Hann grætur eftir tí dýrabarasta gullinum, ein kann vinna – nevniliga OL gullinum í einmansskullara.

Hetta kvøldið er Sverri staddur í Norðhavnini í Keypmannahavn. Her liggur Dansk Studenters Roklub (DSR) – felagið, sum hevur Sverra undir hond, meðan hann rør í Danmørk. Felagið minnir nógv um eitt føroyskt róðrarfelag. Limirnir eta saman, vaska bátar saman, eins og venja saman. Men

í mun til føroysku 5,6,8 og 10. mannaførin, rør Sverri einsamallur í einum einmansskullara, og tá verður rógvimaskinan eisini brúkt sum venjingaramboð. So leiðis er eisini hetta kvøldið. Við eyðkenda stramma róðrabúnanum, ið mest sum minnir um búnan hjá *Fedtmule*, setir hann seg á rógvimaskinina. Tøkini eru seig og kraftmikil. Hetta er eitt spæl fyri Sverra, og so leiðis hevur tað altíð verið.

Drongurin við óvanligu styrkini

Sverri hevur altíð verið stórur og kraftmikil. Tá floksmyndin skal takast, er hann størst. Næmingarnir í eldru flokkunum dáma væl at máta styrki við hann, og hann verður ongantíð valdur síðst, tá liðini skulu býtast í ítrótti. Hann er bæði sterkur og skjótur, og Sverri er ikki í iva um, at góðu evnini koma frá mammuni.

– Mamma mín var eitt ótrúliga gott ítróttarfólk, og hon hevur altíð verið væl fyri,

sigur Sverri álvarsamur. Við góðu evnunum frá mammuni megnar Sverri at iðka nærum allar ítróttargreinar, ið eru í Vágum. Tá hann gerst 15 ára gamal, sær hann, hvar alskurin og gávurnar liggja, og tað er á sjónum við ár í hond. Hóast róðrarlagið ikki er ment til fulnar, gerast hinir rógvararnir í Miðvágs Róðrarfelag greiðir yvir, at ungi drongurin hevur eina óvanliga styrki, ið teir ikki hava sæð áður.

– Vinmaður mín, Bergur Robert Dam Jensen, sum róði í Miðvágs Róðrarfelag segði mær, at eg var øgiliga kvikur á rógvimaskinuni. Hann viðmældi, at eg skuldi gera meira burturúr, og tað gjørdi eg so.

Hóast Sverri er ungur, gerst hann eykamaður hjá seksmannafarinum, Riddarin, ið er mannaður við monnum, ið eru nógv eldri enn Sverri. Innan eitt ár hevur hann lagt vaksnu menninar afturum seg. Heldur ikki teir kunnu fylgja við Sverra.

– Venjarin í Miðvágs Róðrarfelag sannførdi meg um, at eg skuldi royna meg til DM í inniróðri, tí gongdin var so góð. Eg vann DM í inniróðri tað árið, sigur Sverri, meðan andlitsbráðið gerst mildari. Hann flennur. Hann flennur, tí hann ikki minnist, hvussu tað kendist at vinna DM. Hann hevur gloymt ta hendingina. Hinvegin minnist hann greitt, hvussu tað kendist at vinna HM í inniróðri árið eftir – hann minnist ta kensluna, sum floymdi kroppin, tá hann bæði vann og setti heimsmet í sínum aldursbólki. Men hvat eyðkennir ein slíkan HM-vinnara?

Ikki ein lítillátin rógvari

Eftir væleydnaða HM í inniróðri ger Sverri av at flyta til Danmarkar, til tess at gerast danskur landsliðsrógvari. Danski landsliðsvenjarin hevur leingi ligið framvið Sverra, og nú kennir Sverri seg til reiðar. Hann flytir til Bagsværd, har flestu lands-

liðsrógvararnir venja. Tá hann ikki venur við landsliðinum, umboðar hann felagið DSR, sum heldur til í Norðhavnini í Keypmannahavn. Skiftið frá Miðvágs Róðrarfelag til danska landsliðið fellur Sverra lætt, tí hann hevur eitt sinnlag sum fáur.

– Eg haldi nógv um meg sjálvan, og tað vita øll, sum kenna meg. Eg eri alt annað enn lítillátin, og eg haldi, at eg kann gerast heimsins besti rógvari. Men eg havi eisini veruleikakenslu. Eg dugi eisini at síggja, um eg ikki havi róð væl.

Hóast hann heldur nógv um seg sjálvan, hevur Sverri onga trongd at vera miðdepil, um talan ikki er um kappróður. Tí liv Sverra snýr seg nevniliga um kappróður, og tað er har, hann skal vera á ovastu rók. Og Sverri stendur seg eisini væl á danska landsliðinum. So væl, at hann verður settur at rógva í einum dupultskullara, ið er mannaður av tveimum rógvarum. Á sumri í 2013 luttaka Sverri og